

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ

«Οι χωροφύλακες πυροβολούσι εις τον αέρα, οι εργάται αντιπυροβολούσι, ακούονται ύβρεις, φωναί, κραυγαί, πίπτουσι βροχηδόν λίθοι, συνεχίζονται οι πυροβολισμοί και η Καμάριζα φαίνεται εις εμπόλεμον κατάστασιν.... Ο κ. Σερπιέρης μετά των αστυνόμων Βεντίκου και Καρατζά εκλείσθησαν εις τα γραφεία...». Ένα μικρό απόσπασμα από την εφημερίδα του Κορομηλά, του έτους 1896, το οποίο περιέχεται στο βιβλίο του Γ. Κορδάτου, «Ιστορία του Ελληνικού Εργατικού κινήματος». Αναφέρεται στην απεργία των μεταλλεργατών του Λαυρίου, η οποία μετά από δεκαπέντε ημέρες, χωρίς απεργοσπάστες, με τη δύναμη και την αποφασιστικότητα των εργατών κατέληξε σε νίκη του εργατικού κινήματος. Ο ιδιοκτήτης των μεταλλείων Σερπιέρης αναγκάστηκε να αυξήσει το ημερομίσθιο των εργατών.

Το συνδικαλιστικό κίνημα, τότε στα σπάργανα, ανοργάνωτο, αλλά με πίστη, αποφασιστικότητα και αλληλεγγύη ανάμεσα στους εργάτες, οργάνωνε τους αγώνες του με αξιοπρέπεια. Φυσικά, η μεταφορά είναι μηχανιστική εάν το συγκρίνουμε με το σημερινό συνδικαλιστικό κίνημα. Οι συνθήκες είναι εντελώς διαφορετικές, το συνδικαλιστικό κίνημα είναι δομημένο, αλλά σε γραφειοκρατική κατεύθυνση και οργανώνει αγώνες, οι οποίοι συνήθως αποτυγχάνουν παταγωδώς. Η οικονομική κρίση μας βρήκε απροετοίμαστους να αντιμετωπίσουμε δύσκολες συνθήκες και μοιραία χάσαμε κατακτήσεις δεκαετιών. Και το συνδικαλιστικό κίνημα βυθίζεται, όλο και πιο βαθιά στην ανυποληψία. Αυτό εάν θέλουν να το καταπολεμήσουν οι ηγεσίες, κυρίως της ΓΣΕΕ της ΑΔΕΔΥ, αλλά και των μεγάλων Ομοσπονδιών, θα πρέπει να κάνουν στροφή 180 μοιρών στον προσανατολισμό, να στραφεί η δουλειά μας από την υψηλή πολιτική, στη βάση του συνδικαλιστικού κινήματος, τους εργαζόμενους.

Από την εμπειρία μου στο δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα, θέλω να πιστεύω ότι σήμερα η ΑΔΕΔΥ έχει τη δυνατότητα να αποκαταστήσει τη χαμένη της αξιοπιστία από τους δημόσιους υπάλληλους, εάν φυσικά αντιληφθεί τις αιτίες αυτής της κατηφόρας και τις αντιμετωπίσει δραστικά. Αυτές θα προσπαθήσω να προσεγγίσω.

Πρώτον, οι εργαζόμενοι πιστεύουν ότι οι συνδικαλιστές ενδιαφέρονται κυρίως για το προσωπικό τους βόλεμα και χρησιμοποιούν το συνδικάτο για προσωπική τους ανέλιξη. Και φυσικά δεν είναι αβάσιμο και δεν είναι λίγοι οι βουλευτές που χρησιμοποίησαν το συνδικαλισμό για να εκλεγούν και μετά ξέχασαν από πού ξεκίνησαν.

Ο δεύτερος λόγος είναι η έντονη παραταξιοποίηση και κομματικοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος, που μας απομακρύνει από τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων. Τα Γενικά Συμβούλια της ΑΔΕΔΥ μου θυμίζουν τα αμφιθέατρα των φοιτητικών μου χρόνων μετά τη δικτατορία, που αναλωνόμασταν στην ανάλυση του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος, ξεχνώντας τους φοιτητές και τα προβλήματά τους. Τη συνέχεια τη γνωρίζετε.

Ένας τρίτος λόγος είναι η απεργομανία και ο αναποτελεσματικός τρόπος οργάνωσης των απεργιών. Η ΑΔΕΔΥ, αντίθετα από την ΓΣΕΕ, στα χρόνια της κρίσης έχει οργανώσει πολλές ημέρες απεργίας και αναρίθμητες στάσεις εργασίας. Πολλές φορές μαθαίναμε την απεργία από το διαδίκτυο, ή και από την τηλεόραση και φυσικά η αποτυχία ήταν προδιαγεγραμμένη. Και το ΓΣ της ΑΔΕΔΥ ήταν έτοιμο να αποφασίσει νέα απεργία, χωρίς να αξιολογήσει την αποτυχία της προηγούμενης και τους λόγους που οι εργαζόμενοι σφυρίζουν αδιάφορα και δεν συμμετέχουν.

Οι απεργίες κατά τη γνώμη μου, πρέπει να ξεκινούν ως αναγκαιότητα από τους ίδιους τους εργαζόμενους και να δίνουν τη δυνατότητα επικοινωνίας της ηγεσίας του συνδικαλιστικού κινήματος με τη βάση του. Τα ευρωπαϊκά συνδικάτα σεβόμενα την απεργία, την ανακοινώνουν μήνες πριν, προετοιμάζονται και αφήνουν το χρόνο να δουλέψει για την ωρίμανση και την επιτυχία του αγώνα των εργαζομένων τους.

Μπορεί να γίνουν διαφορετικές προσεγγίσεις στο θέμα, αυτό όμως που δεν πρέπει να γίνει είναι η αδιαφορία στην επίλυσή του, που μοιραία θα οδηγήσει σε διάλυση του συνδικαλιστικού κινήματος, σε μία περίοδο που το χρειαζόμαστε **για να τραβήξει μπροστά στις μάχες για την αποκατάσταση των απωλειών από την κρίση.**

**ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΓΕΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΑΔΕΔΥ**